

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

VI. Brouček.

Narodila se láska?

Narodil se Kristus Pan
— veselme se... —

Tato stará vánoční píseň ozývá se bude v kraji a v světle zářících stromků vánočních prýští tajemné kouzlo velikého Svatvečera... Těší se mladý, těší se starý z dárku jenž druhému uchystal a kouzelné pouto lásky spojí lidi alespoň na čas... I zaválky ustalo bratrovražedné bojování a ve chvíli štědrého Večera uvědomili si i ti nejhrubší vojáci že jsou přece jen lidmi...

Je velebné to kouzlo Lásky, jež zrodila se lidstvu tam v betlemské pastoušce před tisíci devítistý třicetý sedmi lety. Maličký Ježíšek, jenž přinášel lidstvu mír a lásku... Jen chudí pastýři jemuse kořili, dary nesli a v srdci jejich zahorela ta čistá radost — láska — nejprve. Byla to velká chvíle! — A lidstvo? — Kříž, na němž umučili své lidství i Boha, byl odměnou Mesiašovi...

Věky minuly — lidé však zůstali takovými jako tenkrát... Ve znamení kříže nesli svoji víru v Boha pohanům; ve znamení kříže neváhali Němci sáhnouti na život Slovanů polabských, po nichž dnes zbyl sotva ostrůvek, hrstka uprostřed germánského světa...

Dnes dělá se to jinak.. Ve jménu „lidství“ nesou Italové svoji kulturu Habeši, kterou učiní svým vasalem... Miliony trpí, miliony hladoví a mezi tím sype se tisíce vagonů kávy a pšenice do moře. —

Co se tu zlepšilo? —

Narodila se láska v betlemské pastoušce před devatenácti sty třicetý sedmi lety ale zrodit se ještě musí v srdcích všeho lidstva... Je třeba té lásky k bližnímu, té radosti andělské ze štěstí bližního, ale ne jenom v srdcích chudých pastýřů ale i v srdcích boháčů, králů a státníků pak jistě přijde co nebesští duchové o půlnoci prozpěvují: „Pokoj lidem dobré vůle! —

J. Foitík.

Něco o sebevzdělání.

Sebevzděláním je povinen každý český mladík a každá dívka. Dnes nestačí jen stanouti na tom, co podává škola neboť škola podává pouze základy k sebevzdělání, jež jest ponecháno jako životní povinnost každému člověku zvlášť. Vědomosti nasbírané ve škole sotva by stačily k tomu, aby mohl býti zván někdo pravým inteligentem, neboť

vzdělání je něco víc než pouhá smiška vědomostí. Právě vzdělání tvoří nového člověka. Rozdíl mezi vzděláním a vědáním vysvitne jasně ze slov profesora Rádného: „Vědomosti se zapomínají, ale vzdělání zůstává.“ Vzděláním rozumíme zušlechtnění srdce, citu, touhu po ideálu, již ovšem nemůže nikdo dáti, neživíme-li tuto touhu v sobě sami.

Vědomostí ovšem potřebujeme také, neboť nám usnadňují život. Nestačí však vědomostí, jež jsou nezbytné každému vzdělanci, nýbrž i vědomostí z jiných oborů. T. G. Masaryk napsal v „Ideálech humanitních“: „Vzdělání hledejme praktické, ale také všeobecné a filosofické.“ A známý pedagogický pracovník Josef Úlehla napsal slova, která tak platí zvláště pro nás: „Potřebujeme vzdělání více, než kterýkoliv snad národ jiný. Je to jediná naše zbroj, již vybojovati si můžeme důstojný život národní.“

Škola nám všechno dáti nemůže. Více než škola můžeme dáti sobě sami, neboť píli a touhou můžeme se domoci dobrého vzdělání. Škola může připravit ke zdatnosti pro příští povolání, to jo to vzdělání praktické, o něm mluví Masaryk. Chce-li však někdo vyniknouti ve svém povolání, musí se v něm vzdělávat stále. Vzdělání odborné je jen částí vzdělání, neboť společnost žádá na osobě inteligentní jistou míru vzdělání všeobecného, jehož základ podává škola. Ale i to třeba rozvíjet zvláště četbou. Konečně žádá Masaryk vzdělání filosofického, t. j. takovou míru vzdělání, jehož souhrn nám ustálí jistý názor na život. Pravím jistý, neboť není možno, aby člověk, jenž se chce zvát vzdělánec, byl jako větrem se klatící třtina bez pevné a filosoficky odůvodněné základny životní, která ovšem musí míti určitou dávku idealismu.

Mládež — to je ta doba, ve které se kladou pevné základny života. Řádný názor na život může si vytvořiti ten, kdo má potřebné všeobecné vzdělání, je soudností schopen vyvoditi si ze svého poznání názor o smyslu života, o jeho úkolu a cíli. Uvědomělý názor na život dává jistotu života. Jak k ní dojíti?

Využití všech prostředků ke vzdělání!

Mládež ve městech má těchto příležitostí více, než mládež na venkově. Jsou to: knihovny, muzea, obrazárny, přednášky, koncerty a konečně kina a divadla s dobře voleným výběrem kusů.

Nejpřístupnějším zdrojem vzdělání je ovšem kniha a dobrý časopis. S knihou a časopisem možno vytvořiti čtenářské kroužky, kde všichni zúčastnění mají možnost čerpati vědomostí. Čtenářské kroužky se mohou osvědčiti tak dobře na venkově, jako i ve městě. Na venkově kus práce může vykonati ochotnické divadlo. Je to možnost zaučovat se do společenského života.

Je tolik zdrojů vzdělání a škoda pro celý život, jestliže jich pomíjíte. A je v nich také tolik zdrojů radostí, jež dovede ocenit člověk, který snaží se rozumět a který jim zvykl. Sebevzdělání stojí ovšem trochu práce a dobré vůle, ale sebevzdělání je práce radostná a úrodná: činí z člověka muže vzdělaného a otvírá mu nový a lepší život. Je to zákon života, že na mladých je, aby převzali práci, kterou ve veřejnosti i jinde koná generace starší.

Je na vás, abyste jednou převzali na sebe všechny úlohy jako lidé ve všech směrech vzdělání a vědomí si své odpovědnosti za konanou vámi práci ve prospěch Váš i Vašeho okolí.

J. F—k.

Dopisy.

Vzpomínky na obraz.

Nikdy nerada jsem četla o krvavých válkách: vždy jaksi nepříjemně taková četba na mne působila. A nyní, když čtu v „Hl. Vol.“ ty články o těch krveprolitích ve Španělsku, tu živě cítím všechnu bolest těch nešťastných matek a vdov, vidím hořké slzy ubohých siroteků. V takové chvíli mi často vyvstane v myšlenkách obraz, který jsem viděla v ruském časopise v 1912 roce v Kijevě. Ač jsem tehda byla ještě výrostkem, obraz ten se mi vryl v paměť tak jasně, že se mi zdá, jako bych jej před chvílí viděla. Byl tak krásně malován, velmi se mi líbil a snad proto jsem si jej tak zapamatovala.

Obraz představoval velké bitevní pole, v záři zapadajícího slunce. Celé kupy znetvořených lidských těl se mísilo s koňskými trupy. Hejno ptáků kroužilo nad polem o porůznu usadili na mrtvoly. Několik dravých šelem bylo viděti, jak trhaly na kusy trup koňsky. Se strany v dlouhém bílém oděvu, v hlubokém zadumání stál Pán Ježíš. Nevyličitelná bolest a smutek zastíraly Jeho obličej. Hledě na vše Pán Ježíš pravil: „vždyť Já pravil vám: milujte druh druhá.“ Jest to jen pár pro-

J. Foitík.

Z dob dávno minulých.

Povídka z českých dějin.

(Dokončení.)

„Tento zámek byl dán tvému dědečkovi, Zdeňku, když tvému tatíčkovi bylo asi 10 či 11 let. Tvůj děda byl ve dvorních službách knížete Svatopluka. Byl vždy knížeti věrný a kníže si jej proto záhy nezmírně oblíbil tak že jej musel Mojžíř, jak se tvůj dědoušek nazýval, všude doprovázeti. Byla tehdy nepokojná doba a často bylo Mojžířovi zkusiti své síly a statečnosti, v obraně milého pána, knížete Svatopluka, jemuž byl tělem i duší oddán.

Svatopluk měl mnoho nepřátel domácích i cizích. Zřejmě uherký král Koloman, byl velkým jeho nepřitelem. Svatopluk vyrazil do války s Uhry s tím předsevzetím, že je konečně usadí aby měl od nich pokoj. Uhřici však byli za dobře s polským knížetem Boleslavem. Toho požádal Koloman o pomoc čímž přinutil Svatopluka k odvratu z Uher. Tak se také stalo. Než však se Svatopluk vrátil, česká vojska doznala silnou porážku od Boleslava polského a země byla značně zpustošena.

Vyskytla se pověst, že onu porážku Čechů

stičkých slov ale jak velikého významu! Když tak někdy přijdu do pole v pěkný slunný den a vidím zase to krásné mladé ošení, tak příjemně zeloňoučké, jakási radost mě naplní. Zdá se mi, že ten trud, ta tíha všedního života mě na chvíli opouští. Duše má se naplňuje jakousi rozkoší, jako by se povznášela k něčemu vyššímu, čistšímu... Tu ústa bezděky zašeptají: jak jest svět krásný! Proč tolik záští, nenávisti? Proč tolik utrpení, bídy?... Ve všech novinách čteme, jak všechny státy si přeji, aby se vše vyjednávalo mírně a proč se všechny zbrojí? Přímou šíleným chvatem předstihují druhého. Ano, na žádnou zvěť není vynalezeno tolik zbraní jako na člověka. A proč to všechno? Kde jest ta krásná hesla míru? Kde jest ten veliký odkaz našeho Pána Ježíše?

Věra Bohatá.

Před vánočníma svátky.

Praktické dárky pro mládež.

Je dosti těch, kdož v nynější předvánoční době mají ujasněno, jaký dárek tomu neb onomu ze svých drahých věnují. Dosti jest však takových, kteří nemají o povaze dárku ještě jasno a spoléhají na to, že ještě leccos uvidí ve výkladních skříních v době předvánoční, co by rozhodlo o výběru.

Ať tak či onak, dlužno dnes uvažovati o výběru dárků praktických, které jsou v dnešní době stále na místě, poněvadž dnešní hospodářská situace není do té míry příznivá, aby toho při výběru dárků nemusilo býti dbáno. Dřívější dárky, které představovaly věci zdobné, ať se jednalo o ozdobné předměty vnitřní i vnější, ustoupily v dnešní době dárkům, které jsou předměty užitečnými. To platí o dárcích pro děti i pro dospělé.

Dětem vedle nějaké hračky nebo obrázkové knížky lze učiniti radost nějakou tou parádičkou, ať jsou to zástěrky, šatičky, čepečky nebo botičky.

Pro dospělější mládež je praktičnost dárků ještě naléhavější, poněvadž tu odpadají hračky.

zavinil jakýsi Mutina rodem Vršovec. Tomu český kníže snadno uvěřil neboť mezi ním a Vršovci bylo už staré nepřátelství. I vzplanul ve Svatoplukovi hněv veliký a přísahal pomstu Vršovcům.

Na cestě z Uher setkal se kníže u Litomyšle s českými velmoži mezi nimiž byl i pověstný Mutina Vršovec. Při jeho spatření, vskypěl Svatopluk hněvem. Mutinu jeho přátelé varovali aby se knížecímu hněvu vyhnul. On však rady přátel neposlechl společně táhl k Vratislavi, kde se octli k večeru a všichni zde přenocovali.

Ráno dal kníže svolati všechny velmože a zvláště všechny Vršovce do hlavní hradní síně. Když se všichni shromáždili, pln hněvu, jal se k nim mluvit: „O plémě nenáviděné a pokolení bohům protivné, ó zlosynové Vršovci, našeho rodu nepřátelé domácí! Vy jste nepřátelé rodu Přemyslova, vy jste škůdci české země! Vy štvete cizí nepřátelé proti své vlasti, vy zaviňujete porážky Čechů.“

Kníže se již neznal hněvem. Ve vzteku poručil katanům skláti Vršovce. Padl zde i Mutina a oba jeho synové. — Starý Prokop se odmlčel a hluboký vzdech se mu vydral z hrudi. Zdeněk ani nedýchal. Zaposlouchal se do vyprávění milého starce. Oči jeho zíraly do plápolajícího ohně na krbu. Zdálo se mu, že tam mezi těmi plameny vi-

Nastupuje tu ve větší míře sport s různými svými požadavky, ať jsou to brusle, lyže, lyžarské boty, nebo míč s duší, po případě kolo. Všechny tyto dárky vyžadují dobrého uvážení, mají-li dobře sloužiti. Také knihy mají tu větší pole působnosti. Jest ovšem nutno voliti tak, aby obsahem odpovídaly věku a tudíž i zájmu dítěte určitého věku.

Nejlépe jest voliti takový dárek, který bychom jinak jen tak nekoupili, který není běžnou věcí, kterou kupujeme jako nutnou samozřejmost. Musí mít vždy i při své praktičnosti znamení něčeho zvláštního, něčeho, co nelze získati každý den. Dárek nejvíce potěší, když jest předmětem tajné touhy, mnohdy dlouho v duši chované. Takový jest splněním snu a proto velmi radostně přijatý.

Mia Krejčíková:

Žaloba.

Žalovaly mi dnes školní lavice,
že prý trpí opět všechny velice,
že prý žáci malí, velcí, prostřední
trápi je a mučí měrou nevšední.

Píší po nich tužkou, křídou, nožkem,
neleknou se nic před panem školníkem —
do sedadlech běhají — toť známa věc —
nemohou mít soucitu snad trochu přec?

Svěřovaly mi dnes knihy, sešity,
že prý často inkoustem jsou polity,
zohýbány, potrhány bez citu —
kdo by rád měl ještě žáka — necitu?

„Nebojte se“, řekla jsem jim tišivě,
„vím, že na žalobách vašich pravda je
ale jistě žáků slib vás potěší,
že se oni leď už jistě polepší!“

dí míhající se meče katanů a proudy krve
Vršovců...

„A co bylo dále? Co se stalo s ostatními
Vršovci?“ vyzvídal dále Zdeněk.

— „Stihl je tyž osud, milý chlapče. Nerad o
tom skoro vyprávím. Bylo to trochu nespravedli-
vé a nelidské, když se vraždili i děti —“

— „Děti také, Prokope? A to je dal vraždit
take Svatopluk? —“

„Ano, Zdenku. Když totiž ve Vratislaví bylo
zhoubné dílo už dokončeno, vyjeli jezdci Svatoplu-
kovi k Libici, hlavnímu sídlu Vršovců. Když jim
byl hrad otevřen, jali se vraždit každého na
potkání.

Vršovců bylo však v Čechách mnoho. Byli
však knížecími žoldnéři zjímáni a schytáni a pak
na tržištích, na hoře Petříně a nebo i ve svých
příbytcích stínáni. Tak byli zavražděni i dva syn-
kové Mutinovi. Byla to malá pacholátka, milých
obličejů, z nichž zářila ještě nevinnost. Na popra-
visti když chlapci spatřilikata, srdcervovně plaka-
li volali jen: „Matičko má, matičko má!“

Lid nesnesl toho pohledu. Bije se v prsá roz-
utekl se celý dav diváků. Zůstali jen vojini s ka-
tem, který chladně vykonal hrozné dílo“...

Prokop zřejmě dojat smutnou vzpomínkou za-
se se odmlčel. Zdeněk zakryl si tvář rukami a

Karla Sumerová:

Mikulášská.

Sousedovic Jiří věří:

čert, že leze z pekla dveří,
Mikuláš jde z nebička;
má s sebou andělíčka.

Spolu chodí českým světem,
nesou dárky hodným dětem.
Ale zlý kluk, ten se třese,
vidí, že čert metlu nese.

Kleká, prosí, šeptá v pláči:
„Achich, pane satanáš,
nedělejte tady hluk,
já už budu hodný kluk!“

Proč se Ašmodaj smál.

— Poslyš, Ašmodaji, řekl jednou král Šala-
moun, co znamená tvé podivné chování cestou do
Jerusalema? Slepec zapadl do trní; nikdo si ho ne-
všiml, ale tys ho vyvedl na cestu.

Slyším hlasy s nebe. Tam si vyprávěli, že je
to muž spravedlivý, a zaslouží pomoci. Tvoji slu-
hové šli nevšimavě — pomohl jsem já.

— Ale proč jsi pomáhal opilci, který vyvrá-
voral s cesty a spadl do výmolu?

— Ten opilec byl ničema, který bude po smrti
spravedlivě potrestán. Tu na zemi musí dostat od-
platu za málo dobra, jež vykonal.

— Proč ses vysmál člověku za to, že žádá
ševce, aby mu ušil boty na sedm let?

— Jak bych se nesmál! Boty objednáva na
sedm let a sedm dní života nemá jistých.

— Proč jsi plakal, když jste potkali průvod
svatebčanů? Při hudbě a veselí nebyl tvůj pláč na
místě.

— Ženich té svatby je již mrtev, tehdy měl
jen pět dní života před sebou. Bylo mi líto krátke-
ho štěstí.

Vlastně, zamyslel se Šalomoun, je štěstí, že

plakal. Jen Dětřich seděl nehnutě ve svém sedadle
a zdálo se, že ani vyprávění starého Prokopa
neslyšel.

Chvilí panovalo v jizbě hrobové ticho, přeru-
šované praskotem dříví v ohni a tichým zavzdy-
chnutím malého Zdeňka. Po chvíli se tento přece
uklidnil a vyrušil Prokopa z dumání otázkou: „A
jak jsme se dostali na tento hrad my?“

„Ten dostal tvůj dědoušek odměnou od Svato-
pluka za jednoho Vršovce, jemuž tento hrad pa-
třil. Vědělo se o tom, že zde je hrádek a na něm
že se skrývá jakýsi člen rodu Vršovců. Tvůj děd
se vydal jej hledat. Po dlouhém patrání nalezen
tento hrádek uprostřed lesů. Nic netušící majitel
byl znenáhla přepaden, zajat a odvezen do Prahy.
Hrad po rozehnutí čeledě zůstal prázdný, proto
byl dán tvému dědouškovi. Tehdy už já jsem byl
zase jeho zbrojnošem, neboť z dědečka tvého se
stal najednou mocný rytíř, který už měl svůj
pevný hrad, který jsme my ještě opravili a upev-
nili. Od té doby jsme zde. Bude tomu brzo už
čtyřicet let.“ —

Zdeněk široce otevřel oči a udiveně se zadíval
na Prokopa. Najednou vyrazil: „Tedy za takovou
cenu jsme přišli k tomuto hradu! Prokope, vid', že
to nebylo šlechetné, hrad přece byl majetkem
Vršovců. Ne, nechci!“ vzplanul pojednou ohnivě.

my lidé neznáme svůj osud. I těch několik dní stálo za to, aby je mladí lidé prožili. Kdyby byli znali svůj osud, byli by plakali s tebou.

— Proč ses vysmíval čaroději, který seděl na kameni a věštil lidem budoucnost?

— Těžko se nesmát. Za několik penízků od měny prorokuje budoucnost a neví, že sedí na královském pokladě, který byl kdysi zakopán pod kámen.

(Z knihy Kouzelný prsten krále Šalomouna.)

Rozmanitosti.

Nor, který byl na obou pólech, zemřel.

Kapitán královského norského loďstva ve výslužbě, Oskar Wisting, zemřel náhle v těchto dnech. Zesnulý byl posledním žijícím Norem, který viděl oba póly, jižní a severní. Byl členem výpravy známého norského badatele Admundsena. Již jako námořní důstojník se zúčastnil výzkumných cest do arktických moří, v roce 1911 byl členem Admundsenovy výpravy na jižní pól, která dosáhla svého cíle 14. prosince 1911. V r. 1917 doprovázel Amundsen na lodi „Maud“ a sdílel všechny osudy výpravy. V roce 1926 přeletěl s Amundsenem a Nobilem severní pól na vducho'odi „Norge“. V roce 1928 se zúčastnil záchranné výpravy, která hledala Amundsen, ztraceného s francouzským letadlem „Lathan“. V posledních letech se snažil zachránit známou loď „Fram“ na které vykonali Nansen, Sverdrup a Amundsen několik arktických výprav. Wisting zemřel na lodi „Fram“, v jeho ruce byl nalezen list papíru, na němž měl napsanu řeč, kterou chtěl pronést při oslavě 25. výročí výpravy na jižní pól. Wisting zemřel na srdeční slabost.

Finsko má jen 200 nezaměstnaných.

Finsko patří ještě mezi nejšťastnější země v Evropě, neb může o sobě hrdě tvrdit, že takřka nemá občanů bez práce. Koncem létního období bylo ve Finsku 1500 nezaměstnaných. Nouzové

„nechci jej zvátí svým hradem, ačkoliv jsem jej měl rád co své rodiště. Až se tatiček vrátí, řeknu mu, ať hrad zanécha a odejdem z něho. Když jsme byli chudí, chci býti chudým zase, ale nechci cizí majetek zvátí svým...“ srdcervoucí pláč přerušil jeho řeč...

Dlouho musel jej starý Prokop konejšit až přece si dal říci, že se trochu ztišil a odebral se na lože. —

II.

Jednoho dne zavítal na hrad zvláštní host: voják z vojska krále Vladislava II., které táhlo k Jeruzalemu. Byl to Prokeš Prokopův, starý známý a přinesl mu divné noviny: že prý se se král český z výpravy vrátil a své vojska svěřil pod velení krále francouzského. Krále českého dohonilo zvláštní poselstvo z Prahy vyslané se vzkazem, aby se okamžitě vrátil domů neboť zde nastal nepokoj mezi Přemyslovci kteří se začli svářit mezi sebou a pokoušeli se v kralově nepřítomnosti o jeho trůn. Nebylo vyhnutí: Vladislav po krátké poradě s čelnými vůdci svého vojska sebral malý houfec vojinů a kvapem se vrátil. Pak se vrátil i Prokeš a nemohl si odepřít, aby důležitou onu novinu ne sdělil starému příteli.

Prokop se nak onou zvěstí vážně zamyslel. Usoudil, že je to špatné pro česká vojska, když

práce pohltily 85 procent všech lidí bez zaměstnání, takže teď je v celé zemi se 3.5 milionu obyvatelů, nanejvýše 200 občanů, kteří se nemohou uživit prací svých rukou.

Pro ty nejmenší.

Dětská rozpočítadla.

Cinky, linky do putýnky, čtyři oka ven, páté do kamen, šesté do dveří a sedmé, kozo rohata otevři!

*

Jeden chodí do školy, druhý šije bačkory; třetí sedí na kameně, drží dudy na rameně. (Při schovávačce.)

*

Jede pán s vršku, roztrhl si tašku, paní mu ji zašívá, veverka se posmívala. Hybaj, hybaj ven, vyženu tě koštětem!

*

En, ten, tyč, padla Madla pryč.

*

U paseky dva špalíky, na nich zlatý bič. Kup ho, brachu, od jelena, dej mu za něj fůru sena a jeď z kola pryč!

*

Cos, Karlíčku, cos dělal, žes košilku umazal? Honili mne honci ze zlatými zvonci. Vyhнали mne na kopeček, dali mi tam bubíneček. Na bubínek bum, bum, bum; na citeru tra, tra, tra; na housličky tydli, tydli, tum.

*

En, ten, týny, jsou rakatýny; jsou rakadytyta, husy chodí do žita. Buja, buja, buc, tys to všecko spuc.

*

Anda, dvanda, třinda, čtvřnda, pádě, ládě, soukal, boukal do klobouka; amínek, dávidek, šváb.

*

1, 2, 3, 4, 5, pod kovárnou roste květ; dítě pláče, bude den, pumprdlíčku, vyskoč ven! N. O.

nepůjdou do boje pod velením vlastního krále; cizí král jistě nebude českého vojska šetřit. Svoji obavu sdělil Prokšovi a oba starí přátelé se vážně obávali o osud českého vojska.

„Jen kdyby tam nebyl náš rytíř;“ zatoužil Prokop, „má doma dva synáčky, jimž už matka chuděrka odešla na věčnost. Bylo by jich škoda, kdyby tam v cizí zemi jim propadl i otec.“

„Vše jest v rukou božích, Prokope,“ utěšoval Prokeš, „doufejme, že se vše šťastně skončí a tvůj pán, že se ti navrátí.“

Na prosbu Prokopovu a malého Zdeňka musel Prokeš zůstat několik dní na hradě, aby jim prý bylo veseleji. Zdeněk se od starého vojína téměř ani nehnul. Uměleť on tak krásně vyprávět o válkách o cizích zemích o velikých yodách a o všem možném, že Zdeněk by byl stále jen poslouchal.

Dětrich vypravování Prokšovu mnoho pozornosti nevěnoval. Po svém zvyku toulal se jen ustavičně po lesích a střílel z luku. Byl z něho skutečně dobrý lukostřelec, což musel doznati i sám Prokeš, když viděl kterak Dětrich sestřelil šípem vrabce, sedícího dosti vysoko na hradní zdi.

Konečně po několika dnech Prokeš rozloučil se se všemi, opustil hrad a vydal se ku Praze. Slíbil, že až uslyší nějakou novinu o českém vojsku, že neopomene zajeti s ní zase sem. (Pokračování.)